

KURYER POZNAŃSKI.

Kuryer Poznański
wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych.
Redakcja:
przy ulicy św. Marcina nr. 16.
Administracja i Ekspedycja:
przy ulicy św. Marcina nr. 16 w Drukarni Kuryera Poznańskiego.

Przedpłata kwartalna
wynosi w Poznaniu marek 4, na wszystkich pocztach cesarstwa niemieckiego i w Austrii marek 5 (zob. Zeitungs Preisliste p. 1887 II Abth. r. 45) w innych krajach: cena poznańska z dołączeniem przesyłki.
Cena ogłoszeń
wynosi 15 fenigów od drobnego siedmiodzielnego wiersza. — Reklamy po 80 fen. od wiersza. — Przekład na język polski bezpłatnie.

Redaktor odpowiedzialny:

Niedziela, 5 lutego 1888.

(w zastępstwie) Karol Maćkowski z Poznania.

AJENCYE KURYERA POZNAŃSKIEGO:

Rajchmann i Frenkler, w Warszawie ulica Senatorska 22. — R. Mosse w Berlinie, Frankfurcie n. M., Hamburgu, Lipsku, Monachium, Norymberdze, Pradze, Strassburgu, Stuttgardsie, Wiedniu, Wrocławiu, Zuryczu. — Hrasenstein & Vogler: w Bazylei, Dreźnie, Gdańsku, Halli n. S., Hanowerze, Genewie, Kamienicy (Chemnitz), Kolonii, Lubecie, Norymberdze. — Hava Laffite & Comp. w Paryżu place de la Bourse 8.

Poznań, 4 lutego.

(Sprawa zatargowa. — Publikacja przymierza Niemiec i Austrii z roku 1879. — Artykuł „Nowoje Wremia.” — Interpelacja we francuskiej Izbie deput.)

Najważniejszym faktem w dziedzinie polityki z dnia wczorajszego, jest niewątpliwie publikacja przez wiedeńską „Abendpost” autentycznego tekstu przymierzonego traktatu Niemiec i Austrii z dnia 7 października 1879. Równocześnie nastąpiła także sama publikacja i w niemieckim „Reichsanzeigerze” jako i w „Nordd. Allg. Ztg.”

Publikacja ta w chwili obecnej tekstu przymierza istniejącego i obowiązującego dotychczas, to samo mniej więcej ma znaczenie — jakie miało początkiem 1867 r., ogłoszenie przymierzonego traktatu północno-niemieckiego związku z południowymi państwami niemieckimi. Chodziło wówczas o zatwierdzenie Francji, roszcżącej Niemiec dla Niemiec pretensje w kwestyi luksemburskiej — a rezultat londyńskiej konferencji z r. 1867 wykazał, że ówczesna publikacja nie była krokiem daremny.

W chwili teraźniejszej zbrojenia rosyjskie są bezpośrednią pobudką do ogłoszenia tekstu przymierza niemiecko-austryackiego. Prasa niemiecka zaznacza, że jeżeli w ogóle ktośkolwiek mogłoby oddziaływać uspokajająco na Rosyja, to właśnie dokładne zapoznanie się z paragrafami traktatu tego, mającego „par excellence” czysto obronny i odporny charakter — nie grożącego jej więc w żadnym razie jakimiś zabobornymi zakusami państw środkowej Europy.

Zdaniem gazet berlińskich jest ta publikacja równocześnie jednak najlepszym symptomem obaw, jakie żywią Niemcy i Austrija co do charakteru i celów obecnych rosyjskich nadgranicznych zbrojeń.

Traktat ów z r. 1879 zawarty został według nich jedynie tylko w celach wspólnej obrony przeciw Rosji, która już wówczas niepokoila publiczną opinią Wiednia i Berlina.

Paragrafy przymierza bardzo jasno i dobitnie są zredagowane; najwyraźniej wymieniają one po nazwisku Rosyja i tylko Rosyja jako owe mocarstwo, przeciw któremu w razie danym skierować się ma wspólna obrona, złączona siła Niemiec i Austrii. Wprawdzie wspomnianą jest tam i możliwość zaczepki ze strony innych mocarstw — ale tutaj już chodzi tylko o wzajemną neutralność, o wzajemną życzliwość — a nie o współdziałanie sprzymierzeńców.

Ale oto i dosłowne brzmienie trzech artykułów traktatu przymierzonego:

Artykuł I.

Gdyby mimo spodziewania i szczerych życzeń obu dostojnych kontrahentów jedno z państw obu miało zostać zaczepione przez Rosyja, natenczas dostojni kontrahenci zobowiązani są do wzajemnej pomocy z użyciem całej siły wojennej państw swoich; również tylko wspólnie i jednomyślnie będą oni mogli pokój zawierać.

Artykuł II.

Gdyby jeden z dostojnych kontrahentów zaczepionym został przez inne jakieś mocarstwo, natenczas drugi z nich zobowiązuje się niniejszemu, że nie tylko nie będzie wspierał zaczepiającego przeciw swemu dostojnemu sprzymierzeńcowi, ale co najmniej zachowa względem niego życzliwą neutralność.

Przypuściwszy, że w podobnym wypadku Rosyja poczęłaby wspierać zaczepiające owo mocarstwo, albo czynnym współdziałaniem, albo jakimkolwiek wojskowymi krokami, groźnemi dla zaczepionego — natenczas i w tym wypadku zastosowane będą niezwłocznie przepisy art. I co do wzajemnej pomocy z użyciem całej wojennej siły; obaj dostojni kontrahenci wspólnie natenczas wojnę będą prowadzić aż do chwili wspólnego zawarcia pokoju.

Artykuł III.

Powyższy traktat, stósownie do pokojowego swego charakteru, dla uniknięcia wszelkich fałszywych jego wytlómaczeń, przez obu dostojnych kontrahentów trymanym będzie w tajemnicy — a trzeciemu jakimś mocarstwu wyjawionym być może tylko za wspólnym ich porozumieniem i stósownie do poszczególnych natenczasowych ich życzeń.

Obaj dostojni kontrahenci w obec pokojowych słów, wyrzeczonej na Aleksandra, mają wszelką nadzieję — że zbrojenia Rosyi nie okażą się dla nich

w rzeczywistości groźnemi — a dla tego też nie czynią się spowodowanymi do żadnych komunikatów; gdyby wszelako nadzieja ta miała się okazać mylną, natenczas będą sobie to uważać za obowiązek lojalności — aby poufnie co najmniej uwiadomić cesarza Aleksandra, że zaczepienie jednego z nich za wspólną zaczepkę obu uważaćby musieli.

Zachodzi tu teraz ciekawe pytanie: Czyż owo poufne uwiadomienie w danym razie ściagało się jak najposzczególniej tylko do osoby Aleksandra II? Zdaje się, że tak — boć wecale nie poufnie car Aleksander III dowie się teraz o autentycznym brzmieniu przymierzonego traktatu. A może też dowiedział się o niem już poprzednio w sposób poufy — naprzykład podczas listopadowych swych odwiedzin w Berlinie? W takim razie terażniejsza publikacja miałaby charakter oobstrzenia, wzmocnienia owych zwierzeń poufnych — a wreszcie odwołania się do opinii całej Europy.

Co prawda, to nie można się zbyt cennie dziwić nawet tym tak już dobitnym symptomom niepewności obecnego politycznego międzynarodowego położenia.

Nie wchodzimy tu już w kwestyja, kto i co jest ostatecznym i rzeczywistym powodem nieczoności niepewności; trzy poważnione mocarstwa wzajemnie sobie tę winę przypisują. Faktem jest przecież, że to obecne międzynarodowe zaniepokojenie trwa już bardzo długo — niebawem długo. Odlata już z r. jedna wieść niepokojąca goni drugą — kursa giełdowe stoją niesłyszalnie nisko, a przemysł i handel w opłakany pozostają stanie. Rosyja przedewszystkiem sta milionów traci na upadaniu rublowego kursu — lubo z drugiej strony łatwiejszą dla niej rzeczą jest utrzymanie skoncentrowanych wojsk na własnym terytorium, aniżeli dla innych państw europejskich. Względna ta łatwość polega na najkardynalniejszych warunkach istnienia państwa rosyjskiego, których rozbić tu nie będziemy. Zdaje się też niewątpliwą rzeczą, że Rosyja korzystając z warunków tych coraz to większe masy wojsk koncentruje na całym swem zachodnim pograniczu — a w tej mierze mnożstwo już szczegółów na tem samem podaliśmy miejscu. Wczorajszy artykuł petersburskiej „Now. Wr.” bynajmniej nie zaprzecza faktu energicznych tych zbrojeń — owszém domaga się od rządu coraz to większych w tym kierunku wysiłków.

Odpowiadając na znane wywody niemieckiego „Militär-Wochenblatt”, twierdzi „Nowoje Wremia”, że Rosyja przed napadem Niemiec i Austrii zdoła ochronić tylko jak największe wzmocnienie pogranicznych twierdz i zwiększenie armii nadgranicznej; się kolejową trzebaby rozgałęzić i rozprzestrzenić nie tylko nad granicami państwa — ale na całej obszernej scenie przyszłej wojny. Zresztą obstate organ petersburski przy odpornym znaczeniu rosyjskich zbrojeń — i oświadcza, że Rosyja nie pragnie ani piędzi ziemi państwa niemieckiego, ale też ani piędzi ziemi własnej nie odstąpi.

We francuskiej Izbie deputowanych (patrz w „Przeglądzie” wczorajszym) na nowo wniósł wczoraj p. Cassagnac zapowiadającą i cofniętą poprzednio interpelacją, tycząca się zajść w sprawie orderowych szachrajstw. Minister sprawiedliwości p. Fallières oświadczył się z gotowością do natychmiastowej odpowiedzi. Deputowany z prawicy p. Delaunay, na nowo uzasadnia interpelację i zaznacza ponownie, że główny winowajca bezkarnie wyszedł ze sprawy. Na mocy różnych szczegółów wykazuje on następnie, że sądy nie działały tu ze zupełną swobodą, ale kępowane były względami i wpływami politycznymi.

Prezydent Izby p. Floquet protestuje tutaj przeciw ogłaszaniu treści sądowych aktów.

P. Cassagnac ze swej strony wzywa p. Floqueta, aby nie mieszał się do debaty. Prezydent Izby prosi p. Cassagnaca, aby raczył debaty prowadzić spokojniej — bez gróźb, które nikogo nie zatrważają. P. Cassagnac zarzuca prezydentowi Izby, że mówi w tonie karczemnym — zarzut ten w równym mniej więcej sensie odpią p. Floquet.

Tutaj p. Cassagnac robi aluzję do znanego wykryznika p. Floqueta, „vive la Pologne!” — na co mu tenże odpi-

ra: „Pański patriotyzm na jednym stoi stopniu z grzechnością Pańską.”

Teraz i Delaunay oskarża prezidenta Izby, że sprzeciwiał się aresztowaniu winnych w sprawie orderowych frymark. Ze swej strony poczyną teraz minister sprawiedliwości bronić postawy rządu w kwestyi powyższej; rząd zdaniem jego raz tylko wniósł się do niej, składając z urzędu sędziego śledczego p. Vigneau. A przecież p. Vigneau miał ręce wolne do działania — i mógł według własnego sądu i przeświadczenia każdej chwiliazać aresztować p. Wilsona. Minister broni dalej i naczelny prokurator państwa, zwąc wymierzone przeciw niej zaczepki oszczerstwami, prokuratora nigdy bowiem żadnych aktów sądowych nie uśunął.

P. Faillières widzi w interpelacji jedynie tylko chęć wywarcia nacisku na władze państwowe; jakikolwiek mimo to będzie wyrok sądu — będzie on przecież zupełnie zgodnym z pojęciami wolności i sumienia.

Następnie Izba 305 głosami przeciw 175 przyjęła stósownie do wniosku rządowego zwykły porządek dzienny.

Wiece.

W Plewiskach dla parafii komornickiej w niedzielę dnia 5 lutego o godzinie 3 po południu u gospodarza Antoniego Szajkowskiego.

W Czempiniu dnia 5 lutego o godzinie 2 1/2 po południu w lokalu W. Szukalskiego.

W Orchowie w niedzielę, dnia 5 lutego o godzinie 2 po południu w domini.

W Mierzewie w powiecie witkowskim, dnia 5 lutego o godzinie 2 po południu.

W Ościeczynie w niedzielę, dnia 12 lutego o godzinie 3 1/2 po południu.

W Wielkieni, w powiecie poznańskim, dnia 12 lutego o godzinie 3 po południu.

W Mielżynie dnia 12 lutego o godz. 1 1/2.

W Ostrowie dnia 12 lutego o 2 godzinie po południu w sali pana Rudnickiego.

W Łeknie, powiat wągrowiecki, dnia 12 lutego o godzinie 1 po południu w lokalu p. Dutkiewicza.

W Zdobnicu, powiat brodnicki, w niedzielę, dnia 5 lutego o godzinie 2-giej po południu w lokalu pana Witomskiego.

W Brodnicy, w niedzielę dnia 12 lutego o godz. 1 z południa w hotelu pani Astmann.

Urządowe zapewnienie a faktyczny stan rzeczy.

III.

Z materiału, jaki co do języka wykładowego w nauce religii św. w 7 dekanatach archidiecezyi gnieźnieńskiej zebrać zdołaliśmy, pokazuje się, iż poczynawszy od pochwalania Pana Boga po niemiecku, od pacierza w tymże języku odmawianego aż do całkowitej niemieckiej nauki religii św. we wszystkich klasach i we wszystkich oddziałach — cała skala germanizacyjnych tonów dźwięczy pełnym akordem od Nakła, Wyrzyska i Wysoki aż do Strzyżewa, Wielosi i Ołoboka.

W miastach i tam, gdzie napływ ludności innoplemiennej ogarnął już ludność polską i katolicką — tam już nauka religii odbywa się w całej rozciągłości planem przepisanych lekcji w języku niemieckim; w miejscowościach więcej polskich podciągnięto „Memorirstoff” pod strychulec niemieckiego wykładu, bądź we wszystkich, bądź też w wyższych tylko oddziałach. Gdzie trudności językowe żadną miarą na to nie pozwalają, tam zwołna przygotowują nauczyciele uczniów do tego wykładu, ucząc po polsku i po niemiecku, każąc się uczyć na pamięć ustępów historyi biblijnej lub małego katechizmu po niemiecku.

W ostatniej linii idzie niemiecki „Vater unser” i „Gelobt seist Du.”

Przypatrzmy się teraz archidiecezyi poznańskiej, o ile na to pozwalają zebrane przez nas materiały — o których znów to samo powtórzmy musimy, cośmy w zeszłym numerze powiedzieli. Są one niezupełne, i jak z natury rzeczy wypływa, mogą także być niedokładne, gdyż pomyłki przy zasięgnięciu z tylu miejsc informacyi uchronić się niepodobna.

I. Dekanat leszczyński.

1) W Bukówcu. Wieś Bukówiec jest czysto polska. W pierwszym oddziale uczą religii św. po niemiecku; w II oddziale połowa dzieci z niemieckimi nazwiskami uczy się po niemiecku, druga połowa po polsku; w III oddziale przygotowuje się dzieci zwołna do niemieckiej nauki uczyć po polsku, a pomagając po niemiecku, celem pochwycenia niemieckiej terminologii.

2) W Włoszakowicach uczą religii św. po niemiecku, z pomocą języka polskiego, gdyż trudności językowe nie pozwalają od razu przystąpić do nauki niemieckiej.

3) W Dłużynie, wsi czysto polskiej, uczą w wyższych oddziałach religii św. tylko po niemiecku.

4) W trzech szkołach parafii Małe Krzycko uczą już od dawna religii św. po niemiecku, lubo, że bardzo znaczna część dzieci jest narodowości polskiej.

5) W Rydzynie, Dąbczu i wszystkich szkołach parafii rydzyskiej dzieci polskie pomieszane z niemieckimi uczą się religii św. po niemiecku

6) W Pawłowicach w I i H oddziale mówią dzieci pacierz po niemiecku obok pacierza polskiego.

II. Dekanat wschowski.

1) W Brennie, wsi polskiej, uczą religii św. już od zeszlczorocznych wielkich wakacji po niemiecku, mimo, że ojcowie rodzin przeciw temu zaprotestowali i zażądali zniesienia tak bolesnego rozkazu.

Tak samo dzieje się podobno w okolicznych szkołach sąsiadujących z Brennem, gdzie ludność jest czysto polska, a gdzie mimo to zaprowadzono w religii św. wykład niemiecki.

III. Dekanat śmigiełski.

1) W Przemęcie i na przedmieściu przemęckim uczą od 1 października r. z. religii św. wyłącznie po niemiecku.

2) W Nowej wsi nauka religii świętej już od 4 lat wykładana była po niemiecku.

3) W Radomieżu, Górsku i Starkowie uczą się dzieci wyższych oddziałów religii św. po niemiecku, mniejsze zaś w niższych oddziałach po polsku.

4) Czerwona wieś. We wszystkich szkołach tej parafii dzieci mówią pacierz po niemiecku.

IV. Dekanat krobki.

1) W Oporowie uczą się dzieci religii św. po polsku, ale pacierz odmawiają kolejno raz po polsku, drugi raz po niemiecku, chociaż wieś jest czysto polska.

2) W Żytowiecku uczą się wprawdzie dzieci religii św. po polsku, ale cóż z tego, kiedy czytać po polsku nie umieją. Z dzieci, które się przygotowują do pierwszych Sakramentów świętych, połowa zaledwie umie sylabizować, druga połowa bardzo lichoczyta.

Do tego przedmiotu, t. j. do polskiego czytania starszych dzieci jeszcze

powrócimy w dalszym ciągu naszych artykułów. Nie możemy atoli już tutaj pominąć tego smutnego nad wyraz faktu, że:

3) W Gołaszynie, w parafii nie mającej ani jednej szkoły katolickiej, a w której dzieci katolickie i polskie zniwolonone są chodzić do szkół protestanckich, z 50 dzieci polskich, które przeciętnie przysposabiać trzeba corocznie do pierwszej spowiedzi i komunii św., ani jedno nie umie po polsku czytać. Wszystkie uczą się religii św. po niemiecku.

(A nie masz tam Kółek rodzicielskich, ani elementarzy? Po redakcyjach składane bywają setki marek na elementarze, a w parafii gołaszyskiej dzieci polskie nie widziały jeszcze elementarza polskiego!)

4) W mieście Poniecu w szkole miejskiej we wszystkich pięciu klasach, uczą religii św. po niemiecku; w szkole t. zw. kościelnej uczą religii św. we wyższych klasach po niemiecku, w niższych po polsku. Mamy nadzieję, że obywatele miasta Ponieca wejrzą bliżej w tę sprawę i zastanowią się nad tem, co to znaczy, gdy działwa polska uczy się religii św. po niemiecku.

V. Dekanat jutrosiński.

1) W Jutrosinie,
2) Dubinie,
3) Miejskiej Górze,
4) Szkaradowie — we wszystkich tych szkołach uczą religii św. w pierwszym oddziale po niemiecku, w niższych oddziałach po polsku.
5) We wsi Sowy uczą nawet we wszystkich oddziałach po niemiecku, bo nauczyciel terażniejszy nie umie po polsku.

VI. Dekanat kościański.

1) W Kościanie uczą we wszystkich klasach i oddziałach religii św. po niemiecku.
2) W parafii wilkowskiej uczą się religii św. po niemiecku dzieci uważane za niemieckie.
3) W Turwi mają się dzieci z polecenia p. inspektora Schlegla uczyć tymczasowo religii św. po niemiecku, a w lutym ma się odbyć egzamin, celem przekonania się, czy grunt już dobrze przygotowany pod siebie kulturalną.

VII. Dekanat lwówecki.

1) W szkole w Kamiechucy uczą się dzieci dwóch wyższych oddziałów religii św. po niemiecku.
2) W innych szkołach uczą się religii św. po polsku — ale pacierz odmawiają dzieci po niemiecku.

VIII. Dekanat krotoszyński.

W dekanacie krotoszyńskim nauka religii św. odbywa się dotąd dla dzieci polskich po polsku, z wyjątkiem Zduń, gdzie nauka religii św. odbywa się po niemiecku.

IX. Dekanat śremski.

1) W Dolsku uczą religii św. po polsku — atoli z rozkazu inspektora powiatowego odmawiają nauczyciele przed rozpoczęciem nauki z dziećmi pacierz niemiecki.
2) W Kunowie nauczyciel nie umie ani słowa po polsku i dla tego musi uczyć dzieci czysto polskie religii św. po niemiecku.
3) W Małachowie nauczyciel umie wprawdzie po polsku, — ale mimo to nauka religii św. odbywa się po niemiecku — we wsi czysto polskiej!
4) W Sreміe zaczynają mówić z dziećmi pacierz niemiecki.
5) i 6) W Siemowie i Wieszczycynie pacierz niemiecki.

